

VACANCES DE SETMANA SANTA.

Un relat de: [Miquel Pujol Mur](#)

El Pere, aquestes vacances de Setmana Santa vol aprofitar-les per fugir del nerviosisme del treball i el neguit de la ciutat. Buscant en les ofertes del núvol internauta, finalment li sembla haver trobat el reducte adequat per les seves poques ganes de fer res.

Ha llegit a la pantalla, unes paraules màgiques que li han donat una senyal d'atenció.

Convent no religiós per fer meditació transcendental sobre la vida i la mort.

Desdejuni, dinar i sopar amb bufet obert.

Resta del dia, lliure, per enfonsar-se amb pensaments profunds i així obrir-se a nous camins per el desenvolupament personal.

Recerca de la pròpia estimació i de la felicitat.

De 10 a 11 h. classe magistral, no obligatòria.

Cursos en diferents setmanes per dones i homes. La transcendència del viure no ha de barrejar-se amb possibles lligams afectius.

El preu s'ajusta a les seves possibilitats econòmiques i malgrat sigui a França, la distància no és gaire llunyana.

Pensa, una setmana tranquil·la sense escoltar els retrets de la mare. Sense el gorrer maneflejar de les germanes. Sense allò que tant el crispa, les paraules, cada cop menys dolces, de la xicoteta i dels seus pares, preguntant-li: I quan ens/us casseu? Ja comença a ser hora!

Arribat a l'antic convent, promptament és aposentat en una cel·la. Bé, la calefacció manté una temperatura agradable en l'habitació. El llit, és una mica dur. La muda, mig ensotanada, que li entreguen per vestir es pot portar. Quants sacrificis són necessàries fer per aconseguir uns dies assossegats.

El primer matí fuig de parlar en ningú, decideix que cadascú aguanti les seves cabòries. Desdejuna i marxa al pati cercant un racó solitari. Finalment en troba un d'adient, l'antic cementiri, vertaderament un lloc de pau.

El jaç durant la nit ha resultat ser massa dur. L'herba verda, atapeïda i xamosa convida a estendre's i reposar. El Pere s'ajeu i pocs instants després el seu cos comença a recuperar-se del malson nocturn. Observa davant seu i guaita a poca distància un niu de formigues vermelles, que es mouen ràpides recollint provisions.

Poc després, veu eixir del forat una formiga alta i prima que porta al seu costat, una de baixeta i rodanxona. Ambdues, van cavalcant damunt d'uns cucs que fan joc amb els seus respectius genets. El del formigot escanyolit i alt és macilent i ossut. El del gros està ple i reforçat. Aleshores dins el seu somni escolta la conversació dels dos éssers. Diu el grassonet:

? Senyor Quix! Vostè creu que aquesta primera sortida ens portarà res de profitós?

? Jo et dic, benvolgut San, que les nostres aventures il·luminaran el forat de les formigues vermelles.

? Però, senyor, portem pocs queviures per tant camí a fer.

? Jo et dic, amat San, que Déu proveirà. Serem més famosos que Mambrino.

? Mambrino, dieu? Què és algun parent vostre?

? Ai, infeliç San! Ben bé es veu que no t'has inspirat en el llibre del cavaller dels cavallers, d'Amadis de Gaula.

? Benvolgut Don Qui. Jo de l'Amadis no en sé res. Jo, amb el rostoll de la meva Santina en tinc prou.

? Prosaic amic i escuder! Tu no saps prou com palpita el meu cor per la meva excelsa dama, la Dulci.

? Potser teniu raó, sóc molt rutinari. Una bona menjada, un bon catre i la meva rodoneta Santina, em porten al cel.

? Fixat amic, estem a punt d'iniciar la nostra més gran batalla. Aquella que serà enaltida pels segles dels segles.

? On, senyor?

? No veus com belluguen les llances, els covards bergants, reptant-me a singular lluita.

? Jo, només veig les tiges del fenàs.

? Pobre i curt amic els mags t'han encaterinat. No t'adones que són cinc-cents enemics que insulten la memòria de la meva Dulci. Dóna'm d'immediat la llança i apartat. No vull que en l'escalfor de la guerra resultis ferit.

Clavant les potes posterior en el pobre i famèlic cuc li arrenca un curt i breu galop. Una bufada de vent remou sobtadament tot l'herbei i el cavaller formigot rodola transportat per l'aire. El cuc, el bri d'herba i el senyor volten pel terra i el fang.

El Pere fregant-se els ulls i fent un badall s'aixeca i corre al monestir. Després de la mala experiència recull les

bosses i quasi sense acomiadar-se marxa d'estampida. Potser és millor escoltar la xerrameca de les dones que tornar-se boig en el fossar d'un monestir a la muntanya, per molt tova que sigui l'herba.

Poc després descendeix per la carretera del lloc muntanyós on està ubicat el monestir. El dia és agradable i veu a curta distància el que no havia vista el dia anterior. La bellesa de la vall, els camps amb els colors vius de lavanda, la costa i les petites poblacions amagades entre camps, arbredes. Tor un espectacle visual que ofereix la terra a la visió del enquimerat Pere.

En un mirador de la carretera aparca el cotxe i una sensació de benestar l'omple el cos. Sent els pulmons respirar amb delectança l'aire carregat dels olors de la primavera. Per un moment la seva ciutat i la feina queden oblidades, millor dit ofegades, per les ones marines que veu arribar a la llunyania a la costa. No ressonen en les oïdes els retrets de la mare, ni els silencis i les mirades del pare. No escolta a les ensucrades germanetes quan interessadament li demanen ajuda. La xicoteta i els seus pares han marxat al poble de la mare per reunir-se amb el parents i sap ben bé que la mossà s'aprofitarà dels balls particulars que fan les seves amigues. Tal vegada potser trobarà un noi que si vulgui casar sense esperar.

Aleshores se'n recorda del golfo del Tomàs i les seves paraules: - Si no saps que fer jo vaig a la costa francesa de càmping. M'ho passo molt bé i les francesetes són molt obertes i simpàtiques. També hi ha d'altres països, alemanyes, noruegues, etc.

Busca el mòbil que ha deixat dins el cotxe i fa una trucada. De seguida escolta la veu de l'amic, emmascarada per una sonora música de fons i els xisclets engrescadors d'unes noies. Ràpidament queden d'acord i el Tomàs li dóna l'adreça, quedant per trobar-se a l'entrada després dels quaranta minuts que pot trigar a arribar.

Aquest Tomàs es sap prendre la vida bé. De treballar, no pot dir-se que sigui el millor, per el seu bon humor és proverbial. Sempre explica històries que la majoria no li creu, però les diu en un aire de versemblança extraordinària.

En poca estona, eren força ben ajustat el temps per arribar. es troba a la recepció del càmping. Observa que està força tancat, no veient-se les instal·lacions interiors. Però com ja l'havia recomanat l'amic, malgrat el seu mal francès, el tràmit ha estat breu i concís.

Del viatge i la calor nota el malestar de la camisa entresuada. Carregant les bosses fa el darrer pas i, obre la porta. Una gran cridòria omple les seves oïdes i quins riures mofetes assenyalant-lo. Ja què era l'únic que anava vestit. Immediatament va adonar-se que era una platja i càmping nudista.

Amb els ulls esbatanats i mirant a tort i dret, es decideix a fer com els demès. Sempre serà una experiència més plaent que mortificar-se en un monestir dalt d'una muntanya.

A més pot ser un interessant intercanvi cultural amb Europa, ara que tots en som d'europaus.

Miquel Pujol Mur